Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 25*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Μὰ παῦ! Ἡ σάλα, ποὺ τὴν ἔβλεπα τώρα γεμάτη ἀλλόκοτες σκιές, γιὰ κάθε ἄλλο μὲ θεωροῦσε παρὰ γιὰ «φαινόμενο»...

Ὁ Κάπης στάθηκε πιὸ εὐτυχής. Πολλὲς φορὲς τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ μεγάλη προθυμία.

Ἡ παράσταση ξακολούθησε. Χάρη στὸν Κάπη τελείωσε μ' ἐνθουσιασμό. Ὄχι μόνο χειροκροτοῦσαν, παρὰ κτυποῦσαν καὶ τὰ πόδια καὶ φώναζαν μπράβο!

Κι' ἔρθασε ἡ κρίσιμη στιγμή. Ἐνῶ ἐγώ, στὴ σκηνή, χόρευα ἕνα ἱσπανικὸ χορὸ ποὺ τὸν ἔπαιζε ὁ Βιτάλης, ὁ Κάπης, μὲ τὸ δίσκο στὸ στόμα, τριγύριζε τὴν ἐντιμη ὁμήγυρη. Θὰ μάζευε ἄρα γε σαράντα φράγκα; Αὐτὴ ἡ ἀγωνία μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ἐνῶ χαμογελοῦσα πρὸς τὸν κόσμο χορεύοντας...

Εἶχα κατακουρασθῆ, ἐλαχάνιαζα, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσα τὸ χορό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάψω παρὰ ὅταν θὰ γύριζε ὁ Κάπης. Μ' αὐτὸς δὲν βιάζουνταν καθόλου κι' ἅμα κανένας δὲν τοὔρριχνε, στέκουνταν πολλὴ ὥρα μπροστά του καὶ τοῦ κτυποῦσε μὲ τὸ πόδι τὴν τσέπη.

Ἐπιτέλους τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ σταθῶ· μὰ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐξακολούθησα καὶ, καθὼς ἐπλησίασα χορεύοντας τὸν Κάπη, εἶδα πὼς ὁ δίσκος κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ γεμάτος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Βιτάλης, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε ἴδῃ πόσο μικρὴ ἦταν ἡ εἰσπραξη, σηκώθηκε.

— Τὸ πρόγραμμά μας τὸ ἐκτελέσαμε, εἶπε. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε χωρὶς καύχηση. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κεριά μας βαστοῦν ἀκόμα, θὰ ἤθελα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ ἡ «ὁμήγυρις», νὰ σᾶς τραγουδήσω λιγάκι κι' ἐγώ. Ὁ Κάπης θὰ κάμῃ καὶ δεύτερο γύρο, ὥστε ὅσοι δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὸ ἄνοιγμα τῆς τσέπης τους στὸ πρῶτο του πέρασμα, ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ φανοῦν δεξιώτεροι αὐτὴ τὴ φορά. Τοὺς προειδοποιῶ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν.

Ἂν κι' ὁ Βιτάλης ἦταν ὁ δάσκαλός μου, ποτὲ δὲν τὸν εἶχ' ἀκούσει νὰ τραγουδῇ ἀληθινά, ἢ τουλάχιστο ὅπως τραγούδησε ἀπόψε.

Διάλεξε δυὸ τραγούδια, γνωστὰ 'ς ὅλους, ποὺ ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἤξερα ὡς τότε, τὴ ρομάντσα τοῦ Ἰωσὴφ (*), A peine au sortir de l' enfance», καὶ τοῦ Ριχάρδου τοῦ Λεοντόκαρδου (**), «O Richard, ô mon roi!»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤμουν ἀκόμα σὲ θέση νὰ κρίνω ἂν ἕνας τραγουδοῦσε καλὰ ἢ κακά. Τὸ τραγοῦδι ὅμως τοῦ Βιτάλη, — αὐτὸ τὸ ξέρω καλά, — μὲ κατασυγκίνησε. Σὲ μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς, ὅπου εἶχα τραβηχθῆ, μὲ πῆραν τὰ κλάμματα.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν καταχνιὰ ποὺ θάμπωνε τὰ μάτια μου, εἶδα τότε μιὰ κυρία, ποὺ κάθουνταν στὸν πρῶτο πάγκο, νὰ χειροκροτῇ μὲ ὅλη της τὴ δύναμη. Τὴν εἶχα παρατηρήσει ἀπ' τὴν ἀρχή, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν χωριάτισσα σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς σάλας μας. Ἦταν ἀληθινὴ κυρία, νέα, ὄμορφη καί, ἀπ' τὶς γοῦνες ποὺ φοροῦσε, φαίνουνταν ἡ πιὸ πλούσια τοῦ χωριοῦ. Εἶχε κοντά της ἕνα παιδὶ ποὺ κι' αὐτὸ εἶχε χειροκροτήσει πολὺ τὸν Κάπη. Γιός της χωρὶς ἄλλο, γιατὶ τῆς ἔμοιαζε πολύ.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη ρομάντσα, ὁ Κάπης ἄρχισε πάλι νὰ τριγυρίζῃ. Μὲ μεγάλη μου ὅμως ἔκπληξη, εἶδα πὼς ἡ κυρία δὲν ἔριξε τίποτα στὸ δίσκο.

Ὅταν ὁ κύριός μου τελείωσε καὶ τὴν ἄρια τοῦ Ριχάρδου, ἐκείνη μοῦ ἔγνεψε καὶ τὴν πλησίασα.

— Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κύριό σου, μοῦ εἶπε.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Τί τὸν ἤθελε τὸν κύριό μου ἡ πλούσια κυρία; Κατὰ τὴ γνώμη μου, καλύτερα θάκανε νὰ ρίξῃ κάτι τί στὸ δίσκο. Ὁπωσδήποτε, διαβίβασα τὴν ἐπιθυμία της στὸ Βιτάλη καὶ 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ γύρισε στὴ σκηνὴ κι' ὁ Κάπης. Ἀλλοίμονο! ὁ δεύτερος δίσκος ἦταν ἀκόμη λιγώτερο γεμάτος κι' ἀπὸ τὸν πρῶτο!

— Καὶ τί μὲ θέλει τοῦ λόγου της; ρώτησε ὁ Βιτάλης.

— Νὰ σᾶς μιλήσῃ.

«Ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ, εἶπε ἡ κυρία.» (Σελ. 194, στ. α'.)

(*) Μελόδραμα τοῦ Mehul. — (**) Μελόδραμα τοῦ Guitry. Περίφημα καὶ τὰ δυὸ ἐπὶ καιρὸ τοῦς.— Σ. τ. Μ.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ τῆς πῶ.

— Δὲν ἔδωσε τίποτα τοῦ Κάπη· μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ τώρα.

— Ἂς ζητήσῃ λοιπὸν τὸν Κάπη, ὄχι ἐμένα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Βιτάλης πῆγε στὴν κυρία. Μόνο ποὺ πῆρε μαζί του καὶ τὸν Κάπη.

Τοὺς ἀκολούθησα.

Ἕνας ὑπηρέτης, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ κουβέρτα, στέκουνταν τώρα κοντὰ στὴν κυρία καὶ στὸ παιδί της.

Ὁ Βιτάλης τὴν ἐχαίρετησε, ἀλλὰ ψυχρά.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνόχλησα, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ.

Ὁ Βιτάλης ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μουσικός, ἐξακολούθησε ἡ κυρία, κι' ἐννοεῖτε τί ἐντύπωση μοῦ κάνει ἕνα μεγάλο ταλέντο σὰν τὸ δικό σας!

«Μεγάλο ταλέντο» ὁ κύριός μου; ὁ Βιτάλης; ὁ πλανόδιος θιασάρχης σκυλιῶν; Ἔμεινα κατάπληκτος!

— Δὲν ὑπάρχει ταλέντο 'ς ἕνα γέρο ἀνθρωπάκο σὰν καὶ μένα! ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης,

— Μὴ νομίσετε πὼς μὲ σπρώχνει καμμιὰ ἀδιάκριτη περιέργεια, εἶπε ἡ κυρία.

— Μὰ θὰ ἤμουν ὁλοπρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια αὐτή. Ἀπορήσατε ποὺ ἀκούσατε νὰ τραγουδῇ καλούτσικα ἕνας λτιμπάγκος δὲν εἶν' ἔτσι;

σα— Καταμαγεύθηκα!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλούστατο: Δὲν ἤμουν πάντα ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Ἄλλη φορά, στὰ νειάτα μου, ἤμουν...ναί...ἔκαμα ὑπηρέτης 'ς ἕνα μεγάλο τραγουδιστὴ καὶ ἔτσι ἔμαθα, σὰν τὸν παπαγάλο, μερικὲς ἄριες, ποὺ ὁ κύριός μου τὶς μελετοῦσε μπροστά μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ἡ κυρία δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα· κοίταξε ὅμως κάμποση ὥρα τὸν Βιτάλη, ποὺ στέκουνταν μπροστά της στενοχωρημένος.

— Χαίρετε, κύριε! τοῦ εἶπε ὕστερα, (καὶ τὴ λέξη «κύριε» τὴν ἐτόνισε) χαίρετε, κι' ἀφίστε με ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνηση ποὺ μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ.

Ἔσκυψε τότε στὸν Κάπη κι' ἔρριξε στὸ δίσκο του ἕνα νόμισμα χρυσό.

Ἐνόμισα πὼς ὁ Βιτάλης θὰ ξέβγαζε ὡς τὴν πόρτα τὴν κυρία· μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση του, κι' ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ δυὸ τρεῖς ἰταλικὲς βλαστήμιες. Γιατί εἶχε θυμώσει τόσο;...

— Μὰ ἔρριξε στὸ δίσκο ἕνα ναπολεόνι! τοῦ εἶπα.

Ἔκαμε νὰ μοῦ δώσῃ μπάτσο, μὰ ἐκράτησε τὸ χέρι του.

— Ἕνα ναπολεόνι! ψιθύρισε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο. Ἀ, ναί, ἀλήθεια...τὸν ξεχνοῦσα τὸν κακόμοιρο τὸν Καρδούλη... Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τί κάνει.

Μαζέψαμε βιαστικὰ τὰ πράγματά μας καὶ σὲ λίγο γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀνέβηκα πρῶτος τὴ σκάλα κι' ἔτρεξα ἴσα στὴν κάμαρά μας. Ἡ φωτιὰ δὲν εἶχε σβύσει, μὰ δὲν ἔβγαζε πιὰ φλόγες. Ἄναψα γρήγορα ἕνα κερὶ καὶ κοίταζα νὰ ἰδῶ ποῦ βρίσκεται ὁ Καρδούλης, ἔκπληκτος ποὺ δὲν τὸν ἄκουγα καθόλου.

Ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὴν κουβέρτα του· εἶχε φορέσει τὴν κόκκινη στολή του καὶ φαίνουνταν σὰ νὰ κοιμᾶται.

Ἔσκυψα πάνω του καὶ τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι σιγὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξυπνίσω. Τὸ χέρι του ἦταν κρύο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κάμαρα ὁ Βιτάλης. Γύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

— Ὁ Καρδούλης εἶναι κρύος!

Ὁ Βιτάλης ἔσκυψε κοντά μου καὶ τὸν κοίταξε.

— Δυστυχία μου, εἶπε, ἐψόφησε!..

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Μοῦ φαίνεται, Ρεμῆ, πὼς δὲν ἔκαμα καλὰ ποὺ σὲ πῆρα ἀπὸ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Θέλεγε κανένας πὼς τιμωροῦμαι γι' αὐτό. Ὁ Ζερμπῆνος, ἡ Δούλση ... τώρα ὁ Καρδούλης, καὶ δὲν εἴμαστε ἀκόμα στὸ τέλος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Στὸ Παρίσι

Εἴμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ δρόμους χιονοσκέπαστους καὶ νὰ περπατοῦμε, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, μὲ τὸν παγωμένον βοριὰ κατάμουτρα.

Ἀ, τὶ θλιβερὲς ποὺ ἦταν οἱ μακρινὲς αὐτὲς πεζοπορεῖες ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμό! Ὁ Βιτάλης πήγαινε μπροστά, ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα κι' ὁ Κάπης περπατοῦσε στὰ πόδια μου.

Ἔτσι προχωροῦσαμε στὴ γραμμή, χωρὶς νὰλλάζουμε λέξη ὁλόκληρες ὧρες, μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο; μὲ τὰ πόδια βρεμμένα καὶ τὴν κοιλιὰ ἀδειανή. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπαντούσαμε, στέκουνταν νὰ μᾶς βλέπουν.

Ἀλλόκοτες ἰδέες θὰ τοὺς περνοῦσαν βέβαια ἀπ' τὸ νοῦ: ὁ ψηλὸς αὐτὸς γέρος, θὰ ἔλεγαν, ποῦ τὸ πάει αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' αὐτὸ τὸ σκύλο;..

Ἡ σιωπὴ προπάντων μ' ἐβάρυνε. Εἶχ' ἀνάγκη νὰ μιλήσω, νὰ ξεθυμάνω· μὰ ὁ Βιτάλης δὲν ἀποκρίνουνταν στὶς ἐρωτήσεις μου παρὰ μὲ λίγα ξερὰ λόγια καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ γυρίζῃ σὲ μένα.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Κάπης ἦταν πιὸ διαχυτικός· καὶ συχνά, καθὼς πηγαίναμε, αἰσθανόμουν μιὰ γλωσσίτσα ὑγρὴ καὶ ζεστὴ νὰ μοῦ ἀγγίζῃ τὸ χέρι. Ἦταν ὁ Κάπης ποὺ μ' ἔγλειφε σὰ νὰ μοῦλεγε:

«—Ἔρρις, ἐδῶ εἶμ' ἐγώ, ἐγὼ ὁ Κάπης, ὁ φίλος σου!»

Καὶ τότε τὸν χάϊδευα, χωρὶς νὰ σταματῶ.

Φαίνουνταν τόσο εὐτυχισμένος ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης μου, ὅστο κι' ἐγὼ ἀπ' τὰ δικά του. Καταλαβαίναμε κι' ἀγαπούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιὰ μένα ἦταν στήριγμα καὶ γι' αὐτόν, εἶμαι βέβαιος, τὸ ἴδιο ἤμουν κι' ἐγώ. Ἡ καρδιὰ ἑνὸς σκύλου δὲν εἶναι λιγώτερο εὐαίσθητη ἀπ' τὴν καρδιὰ ἑνὸς παιδιοῦ.

Τὰ χάδια μου παρηγορεῖσαν τόσο τὸν Κάπη, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν, νομίζω, νὰ ξεχάσῃ τὸ θάνατο τῶν συντρόφων του, ἂν ἡ δύναμη τῆς συνήθειας δὲν ἐπικρατοῦσε καμμιὰ φορά. Σὲ τέτοιες στιγμές, ὁ Κάπης σταματοῦσε ἄξαφνα στὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ μπροστὰ ὁ θίασός του, σὰν τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ἐκιθεωρῇ συχνά. Μ' αὐτὸ δὲν βαστοῦσε παρὰ λίγες στιγμές· ἡ μνήμη ξυπνοῦσε μέσα του καί, θυμούμενος ἄξαφνα γιὰ ποιὸ λόγο δὲν φαίνουνταν ὁ θίασός του, μᾶς προσπερνοῦσε γρήγορα καὶ κοίταζε τὸν Βιτάλη, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Δὲν ψταίω 'γὼ ποὺ δὲν ἔρχουνται ἡ Δούλση κι' ὁ Ζερμπῆνος. Αὐτοὶ δὲν θὰ ξανάλθουν ποτέ!» Καὶ τὰ ἔξυπνα, τὰ ἐκφραστικὰ μάτια του τὤλεγαν αὐτὸ τόσο καθαρά, ποὺ μᾶς σφίγγουνταν ἡ καρδιά.

Μ' αὐτὰ βέβαια δὲν φαιδρύνουνταν τὸ ταξεῖδι μας· κι' ὅμως εἴχαμε τόση ἀνάγκη ἀπὸ διασκέδαση, τουλάχιστο ἐγώ!

Παντοῦ, στὴν ἐξοχή, ἦταν ἀπλωμένο τὸ ἄσπρο σεντόνι τοῦ χιονιοῦ. Ἥλιο δὲν εἶχε στὸν οὐρανό, παρὰ ἕνα φῶς χλωμοκίτρινο. Κι' οὔτε κίνηση καμμιὰ στὰ χωράφια, οὔτε χωριάτες στὴ δουλειά, κι' οὔτε ἀλόγων χρεμετίσματα, οὔτε μουγγριτὰ βωδιῶν. Σκουξίματα μόνο κουρουνῶν, ποὺ σκαλωμένες στὰ ψηλὰ γυμνόκλαδα, φώναζαν ἀπ' τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν εὕρισκαν μέρος στὴ γῆ, ὅπου νὰ καταιβοῦν καὶ νὰ φάξουν γιὰ κανένα σκουλῆκι. Στὰ χωριά, τὰ σπίτια κατάκλειστα, σιωπὴ κι' ἐρημιά. Γιατὶ μὲ τὸ κρύο ἐκεῖνο, οἱ ἄνθρωποι κάθουνταν κοντὰ στὴ φωτιά, ἢ ἐργάζουνταν στοὺς σταῦλους καὶ στοὺς κλειστοὺς ἀχερῶνες.

Καὶ μεῖς, στὸν τραχὺ ἢ γλυστερὸ δρόμο, νὰ περπατοῦμε ἴσια μπροστά μας, χωρὶς νὰ στεκόμαστε, παρὰ μόνο τὴ νύκτα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε σὲ κανένα σταῦλο ἢ σὲ καμμιὰ στάνη, ἀφοῦ τρώγαμε λίγο ξερὸ ψωμί... Ἤμαστε, ἀλήθεια, εὐτυχισμένοι ὅταν βρίσκαμε στάνη. Τὰ πρόβατα, τὴ νύκτα, μᾶς ζέσταιναν· κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐποχὴ ποὺ οἱ προβατίνες βύζαιναν τὰ μικρά τους, οἱ βοσκοὶ μᾶφιναν νὰ πίνω καὶ λίγο γάλα. Αὐτὸ μοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἤμουν φαιδρότερος καὶ δυνατώτερος.

Ἔτσι τὰ μίλλια διαδέχουνταν τὰ μίλλια κι' οἱ σταθμοὶ τοὺς σταθμούς. Πλεισιάζαμε στὸ Παρίσι. Δὲν μᾶς τῶλεγαν μόνο τὰ κολοννάκια, ποὺ ἦταν κάθε τόσο φυτεμένα στὸ δρόμο κι' ἔγραφαν ἀπάνω τὰ χιλιόμετρα. Τὸ καταλάβαινα κι' ἀπὸ τὴν κυκλοφορία, ποὺ γίνουνταν ὁλοένα

πιὸ ζωηρὴ κι' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ χιονιοῦ, ποὺ ἐδῶ ἦταν πολὺ πιὸ λερωμένο.

Περίεργο πρᾶγμα, γιὰ μένα τουλάχιστο: ἡ ἐξοχὴ δὲν μοῦ φαίνουνταν πιὸ ὤμορφη, οὔτε τὰ χωριὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τἄλλα ποὺ περάσαμε ὡς τώρα. Εἴχ' ἀκούσει τόσες φορὲς νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ θυμάσια τοῦ Παριτσιοῦ, ὥστε φανταζόμουν ἁπλοϊκὰ πὼς αὐτὰ θἄρχιζαν νὰ φανερώνουνται κι' ἀπὸ μακριὰ μὲ κάτι παράξενο, ἀλλοιώτικο. Δὲν ἤξερα καλὰ-καλὰ τί ἔπρεπε νὰ περιμένω, οὔτε τολμοῦσα νὰ ρωτήσω· μὰ τελοσπάντων, περίμενα πράγματα παραμυθένια: δένδρα χρυσά, δρόμους μὲ μαρμαρένια παλάτια κι' ἀνθρώπους φορεμένους μεταξωτά. Ὁλ' αὐτὰ θὰ μοῦ φαίνουνταν φυσικώτατα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, 'στὸ εὐτυχισμένο σπίτι, περικύκλωναν τὰ καλὰ παιδάκια τὸν μπαμπῶ τους, γιὰ νὰ τοὺς πῇ κι' ἀκόψε, σὰν πάντα, κανένα πολὺ ὄμορφο παραμύθι.

— Ποιὸ θέλετε; τὰ ρώτησε. Τὸ Ροβινσῶνα ἢ τὸν Παπουτσωμένο Γάτο;

— Οὔφ, ἕλο Ροβινσῶνες καὶ Παπουτσωμένους Γάτους καὶ Κοντοροβιθούλιδες! Ὄχι, μπαμπᾶ, αὐτὰ πιὰ τἀκούσαμε τόσες φορές! Πιστεύω πὼς κι' ὁ Μπέμπης, ἂν εἶχε μάθει νὰ μιλᾷ, θὰ σᾶς ἔλεγε πὼς τόσες φόρες ποὺ τἄκουσε, τἄμαθε κι' αὐτὸς ἀπέξω κι' ἀνακατωτά. Νὰ μᾶς πῆτε ἀπόψε κανένα ποὺ νὰ μὴ μᾶς τῶχετε ξαναπῆ. Ἡ καλύτερα καμμιὰ ἱστορία ἀληθινή, ἢ καμμιὰ ἀπὸ τὸ νοῦ σας. Κάτι ἀλλοιώτικο τέλος πάντων.

Ἔτσι εἶπε ὁ Θάνος, τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ ζωηρὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ κ. Παυλογιαννάκη. Καὶ τἄλλα, ὁ Νῖκος δηλαδὴ κι' ἡ Φιφίκα, βρέθηκαν συμφωνότατα. Ἔτσι ὅλα μαζὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ τους νὰ τοὺς πῇ ἀπόψε κάτι ἀλλοιώτικο.

Ἤθελε πάρα πολὺ ὁ πατέρας νὰ κάμῃ τὸ χατῆρι τῶν παιδιῶν του· μὰ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο τώρα νὰ θυμηθῇ ἢ νὰ πλάσῃ καμμιὰ ὄμορφη ἱστορία, γιατὶ εἶχε ὑπερβολικὰ κουρασθῆ σήμερα 'ς τὸ γραφεῖο του μὲ διάφορους λογαριασμούς. Εὐτυχῶς, ἡ μαμμὰ τῶν παιδιῶν ποὺ ἐπέμεναν πολύ, βρῆκε τὴ λύση στὸ πρόβλημα: Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἄφισε μιὰ στιγμὴ τὴ ντανταέλλα ποὺ ἔπλεκε 'ς τὴν ἄκρη, σηκώθηκε κι' ἔβγῆκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία. Σὲ λίγο ἔγύρισε κρατῶντας ἕνα βιβλίο. Τὸ παρουσίασε 'ς τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά, Γιῶργο, σοῦ ἔφερα τὸ μαθητικό σου Ἡμερολόγιο. Διάβασε ἀπ' αὐτὸ τίποτε 'ς τὰ παιδιά. Ἔχει ἀρκετὰ διδακτικὲς ἱστορίες μέσα, κι' ὕστερα πάντα θὰ τὰ εὐχαριστήσῃ νὰ μάθουν τί ἔκανε ὁ μπαμπᾶς σὰν ἤτανε μικρός. Ἢ δὲν εἶν' ἔτσι παιδιά;

— Ἀκοῦς λέει! καὶ ρωτᾶτε, μαμμά; Ἐμπρός, μπαμπᾶ, νὰ δοῦμε τί τρέλλες καὶ τί μούρλιες κάνατε καὶ σεῖς, ποὺ τώρα ὅλο μᾶς κοπανᾶτε φρόνιμα καὶ φρόνιμα!

Ἔτσι ἐνθουσιαστικὰ ἀπάντησαν τὰ παιδιὰ 'ς τὴν ἐρώτηση τῆς μαμμᾶς τους. Κι' ὁ μπαμπᾶς εἶπε 'ς τὸ μεγαλύτερο:

—Πάρε λοιπόν, Θάνο, αὐτὸ τὸ τετράδιο, ἄνοιξέ το 'ς τὴν τύχη καὶ διάβασε.

***

«Πέμπτη βράδυ, 19 Μαρτίου, 188»*

«Κοντεύει ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ πλαγιάσω κι' ἀκόμα δὲν ἐμελέτησα. Ὁλ' ἡ μέρα χαμένη μοῦ πῆγε σήμερα. Δοκίμασα τόσες φορὲς νὰ ἐργασθῶ; μὰ ὅσο θυμόμουνα πὼς οἱ συμμαθηταί μου διασκεδάζανε σ' ἐκδρομὴ μὲ τοὺς καθηγητάς μας, ἀδύνατο νὰ κάμω τίποτε. Πῶς τὴν ἔχασα ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ γι' ἀγάπη τοῦ φίλου μου, τοῦ Κώστα! Καὶ 'ς τὸ τελεταῖο θὰ λέῃ κι' αὐτὸς πὼς τὸν ἄφησα...Μὰ πῆγε ἀρά γε κι' ὁ Κώστας 'ς τὴν ἐκδρομή;.. Πῆγε δὲν πῆγε, θὰ σκάσω 'γὼ τώρα; Τί νὰ τοῦ κάνω; Ἐγὼ τὸν ἐπερίμενα ὡς τὶς ὀκτὼ καὶ δέκα καὶ τοῦ 'χα πῆ νἄλθῃ 'ς τὶς ἑπτάμισυ. Τί, πὼς δὲν ἐπήγαινε τὸ ρολόϊ μου σωστά; Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, σὰν πῆγα 'ς τὸ Σταθμό, καταλαχανιασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο, κι' εἶδα πὼς ἤταν ἡ ὥρα ἑκτὰ καὶ τέταρτο κι' ἀκόμη κανεὶς δὲν εἶχε φανῆ, βάνω τὰ πόδια 'ς τὸν ὦμο μου καὶ τρέχω σπίτι του νὰ τὸν προφθάσω. Φθάνω, κτυπῶ ὁρμητικὰ τὸ κουδοῦνι, πετιέται κάποιος κύριος μὲ τὰ νυχτικά του.

—Τί θέλεις; μοῦ λέει.

—Ὁ Κώστας νἄλθῃ, γρήγορα καὶ θὰ μᾶς φύγῃ τὸ τραῖνο.

—Ἀ, θἄται ὁ Παυλογιαννάκης, μοῦ ξαναλέει ὁ κύριος μὲ τὰ νυχτικά. Μὰ ὁ Κώστας δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ. Ἔρυγε πρὸ δέκα λεπτῶν γιὰ τὸ σπίτι σου.

—Ἀ!

Καὶ χωρὶς οὔτε νὰ χαιρετήσω, τἀκοκκινος, ξαναμμένος, τρέχω γιὰ τὸ σπίτι. Ἀτέλειωτος μοῦ φάνηκε ὁ δρόμος, μὰ ἐπὶ τέλους τελείωσε. Μπαίνω μέσα, ρωτάω:

—Ποῦ 'ναι ὁ Κώστας;

—Τώρα Κώστας; μοῦ λέει ἡ μητέρα· ἦλθε, τοῦ εἶπα πὼς ἄργησε καὶ δὲν μποροῦσες πιὰ νὰ τὸν περιμένῃς, κι' ἔφυγε ἀμέσως. Μὰ καὶ σὺ πῶς γύρισες, ποὺ ἤσουν ἔτσι βιαστικός;

Ὥρα γιὰ ἀπάντηση!

Τρέχω πάλι, τρέχω, φθάνω 'ς τὸ Σταθμό. Κοιτάζω,—ἡσυχία ἄκρα. Οὔτε Κώστας, οὔτε Γιάννης, οὔτε Πέτρος, οὔτε τραῖνο. Μάντεψα. Μὰ ρωτῶ καὶ τὸ σταθμάρχη.

Εἶχαν φύγει!

Ἔφθασα 'ς τὸ Σταθμὸ ἐννιὰ περασμένες! Πέει ἡ ὡραία διασκέδαση. Κι' ἔχει χάζι νὰ μοῦ κάνῃ καὶ τὸν θυμωμένο αὔριο ὁ Κώστας! Δὲν πιστεύω ὅμως. Εἶναι καλός. Ἂν ἐπῆγε μάλιστα καὶ 'ς τὴν ἐκδρομή, θὰ μὲ λυπηθῇ τὸν δυστυχισμένο ποὺ τὴν ἔχασα.

Ἂμ ἂν μᾶς βάλῃ αὔριο γιὰ σύνθεση ὁ καθηγητής, νὰ τοῦ περιγράψουμε τὴν ἐκδρομή; Ἀχ, Θεέ μου, θἀρπάξω καμμιὰ μηδενικούρα....

Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχω τὸ μυαλό μου νὰ κουρδίσω ἀπὸ χθὲς τὸ ρολόϊ μου.»

***

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Παυλογιαννάκη περίμεναν πὼς θἄσκαζαν τὰ παιδιὰ 'ς τὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ θἄρχιζαν 'ς τὰ πειράγματα τὸ μπαμπᾶ. Μὰ τί παράξενο! Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάρει ἕνα πολὺ σοβαρὸ ὕφος κι' ἔστεκαν ἀμίλητα. Σὲ λίγο ὁ Θάνος, αὐτὸς ποὺ συνήθως ζητοῦσε δεύτερο καὶ τρίτο παραμύθι, εἶπε: «Ἂς μὴ διαβάσουμε ἄλλο. Ἔχω ἀκόμη ἕνα πρόβλημα νὰ ἑτοιμάσω γι' αὔριο».

Κι' ἡ Λελίκα κοίταξε καλὰ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου κι' ὕστερα παρατήρησε, ἂν τὸ χρυσὸ ρολογάκι τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ πήγαινε σύμφωνα....

Ε. Α.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

[τοῦ A. Liehtenberger]

—Λοιπόν, ποῦ λές, μουσίτσα;

Μὲ τὴ χοντρή τοῦ τὴ φωνή, ὁ θεῖος ὁ Γιάννης μιλάει τῆς Μίνας ποὺ σκαρφάλωσε στὰ γονατά του καὶ παίζει μὲ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του. Αὐτῆ σηκώνει πρὸς τὸ γενᾶτο πρόσωπο τοῦ θείου τὸ τριανταφυλλένιο μουτράκι της, ὁποῦ γελοῦν κάτι λαμπερὰ ματάκια κι' ἕνα τσαχπίνικο λακκάκι σχηματίζεται στ' ὁλοστρόγγυλο μαγουλάκι.

—Λοιπόν. Ἤσουν πάντα φρόνιμη;

Πάντα φρόνιμη!.... Ἡ Μίνα ἀφίνει ἕνα γέλιο μαργαριταρένιο, τὸ στοματάκι τῆς κάνει ἕνα πονηρὸ μορφασμό, καὶ κάτω ἀπὸ τὶς χρυσὲς μπούκλες τῶν μαλλιῶν της ποὺ τὰ κρύβουν σὰ σκέπασμα, τὰ ζωηρὰ ματάκια της κρυφοκοιτάζουν τὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων.

Ὁ μπαμπᾶς κάνει ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ καὶ γιὰ ναί. Τῶχει φυσικό, βλέπετε, νὰ διορθώνῃ κάθε δυσκολία καὶ ὄχι νὰ τὴν μεγαλώνῃ.

Μὰ ἡ μαμμά, χμ! χμ! ξεροβήχει καὶ τὸ πρόσωπό της γίνεται σοβαρό.

—Πάντα φρόνιμη! σὰν πολύ!...

Μπορεῖ τάχα νὰ βεβαιώσῃ τὸ θεῖο τὸ Γιάντη ἔτσι, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά, πὼς ἡ Μίνα ἤταν πάντα της εὐγενικιά, φρόνιμη, ἐπιμελὴς καὶ εὔτακτη;....

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ κατηγορητήριο, ἡ Μίνα χαμηλώνει τὴ μυτίτσα της ἀπὸ ντροπὴ βέβαια. Μὰ ἴσως-ἴσως καὶ γιὰ νὰ παρακο-

λευθῆ καλύτερα τὸ ἕνα χέρι τοῦ θείου τοῦ Γιάννη, ποὺ χώθηκε στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του καὶ σὰν κάτι νὰ φάχνη ἐκεῖ μέσα.

Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ σᾶς περάση ἡ ἰδέα πὼς ἡ Μίνα περιμένει πληρωμή! Σᾶς βαιβαιώνω πὼς ὅταν ρίχτηκε στὸ λαιμὸ τοῦ θείου τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ χάρισε σπάταλη τὰ πιὸ ζωηρὰ χάδια της, τῶκανε μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴ χαρά της ποὺ τὸν εἶδε. Τώρα, πὼς δὲν εἶχε καὶ τὸ προαίσθημα, ὅτι σὲ λιγάκι κάτι θἄβγαινε ἀπὸ τὶς τσέπες του, αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ παίρνω ἀπάνω μου, νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω....

Ὅταν τέλειωσε ἡ μαμμά, ὁ θεῖος ὁ Γιάννης χόντρυνε τὴ φωνὴ καὶ σούφρωσε τὰ χοντρά του φρύδια.

—Χμ! Ἂν τἄξερα ὅλ' αὐτά, καλύτερα θἄκανα ν' ἄφενα στὸ σπίτι κάτι τι... Ἐ! βατραχούλα, τὶ λές;

Ἡ Μίνα ἀνατινάζεται ὅσο μπορεῖ, καὶ διαμαρτύρεται μ' ἕνα γέλιο σκαστό...

Μὰ ὄχι, ὄχι. Νὰ σήμερα τὸ πρωὶ ἤξερε τὴν ἱστορία της μὲ τὶς χρονολογιὲς στὰ δάκτυλα, νεράκι. Θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε, θεῖε Γιάννη;.. Ὁ Σόλων....

Ὁ θεῖος ὁ Γιάννης τρομάζει... Καλά, καλά, αὐτὰ εἶναι δουλειὰ τῆς Δεσποινίδος.

—Λοιπὸν τὶ ἤθελες νἄχης, Μιτίτσα;

* * *

Τὶ θἄθελε νἄχη ἡ Μίνα; Ὁρίστε ἐρώτηση! Μὰ ἀπ' ὅλα, φυσικά, κι' ἀκόμη παραπάνω. Τὶ θέλετε νὰ μὴν ἐπιθυμῆ; Τὸ ἴδιο τῆς ἀρέσουν κ' οἱ μαγικὲς κοῦκλες ποὺ χαμογελοῦν στὶς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν, καὶ τὸ ὁλόχρυσο καρροτσάκι τῆς Σταχτοπούτας, καὶ τὸ κινέζικα μαργαριταράκια, καὶ ὁ μικρὸς κινηματογράφος ποὺ εἶδε προχτές, καὶ τὸ πελώριο αὐτοκίνητο τῆς Κυρίας Λεονώρας, ὡς καὶ τὰ τριανταφυλλιὰ μπομπόνια τοῦ μπαλκόνη τῆς γειτονιᾶς....

—Δὲ θυμᾶσαι τὶ μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ φέρω;

Μπᾶ! τί; Ἄ! ναί... Τὰ ματάκια τῆς Μίνας κοιτάζουν τὴν τσέπη μὲ ἀπορία.

—Τὸν ἐλέφαντα; τὴν ἀραπίνα; ἢ τὸν παπαγάλο; Ὄχι; Μὰ τὶ λοιπόν;

Μπᾶ, δὲ θέλει τίποτα ἄλλο ἡ Μίνα; Ἐ, τότε κι' ὁ θεῖος ὁ Γιάννης, δὲ θὰ τῆς δώση τίποτα...

—Ὤ, θεῖε Γιάννη!..

Ἡ δοκιμασία εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ τὴ Μίνα, ποὺ κουλουριάστηκε ὁλάκαιρη καὶ κοιτάζει μ' ἕνα βλέμμα λαχτάρας τὸ θεῖο της...

Ἀπὸ τὴ μυστηριώδη τσέπη βγαίνει ἕνα κουτάκι, τόσο δά, καὶ περνᾷ στὰ χέρια τῆς Μίνας. Μὲ τρεμουλιαστὰ δάχτυλα τὸ ἀνοίγει καὶ ἀφίνει μιὰ φωνὴ ἐκστατική:

—Ὤ! θεῖε Γιάννη!.. μαμμά!

Οὔτε ἐλέφαντας εἶναι, οὔτε ἀραπίνα, οὔτε κἂν παπαγάλος.

Εἶναι κάτι πιὸ θαυμάσιο... Ἕνα δαχτυλίδι!

—Μαμμά, γιὰ κοίτα, ἕνα δυχτυλίδι χρυσὸ μὲ μαργαριταράκια.

Μάλιστα, κυρία, ἕνα ἀληθινὸ δαχτυλίδι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ στραφτοκοποῦν στὶς βιτρίνες τῶν χρυσοχόων καὶ στὰ δαχτυλα τῶν κυριῶν. Ἡ Μίνα, αὐτὴ ἡ μουσίτσα, θἄχη κι' αὐτὴ δχχτυλίδι. Εἶναι τρέλλα!

—Μὰ νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, τὸ παραχαϊδεύεις τὸ παιδί.

Ἦταν ἀρκετὴ ἡ παρατήρηση τῆς μητέρας γιὰ νὰ φτάση ἡ χαρὰ στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ Μίνα χώθηκε στὸ λαιμὸ τοῦ θείου της, ποὺ μπόρεσε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ σφίξιμο κατακόκκινος, μὲ τὴν γραβάτα ἄνω-κάτω.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως, τῆς ἔρχεται αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; Ὁ θεῖος ὁ Γιάννης πῆρε τὸ μικρότερο ποὺ βρῆκε στὸ κατάστημα. Πάλι ὅμως εἶναι λίγο μεγάλο γιὰ τὸ τριανταφυλλένιο δαχτυλάκι.

Εὔκολο θἄναι νὰ τὸ μικρύνουνε. Μὰ τὰ ματάκια τῆς Μίνας βγάζουν ἀστραπές. Νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι της! οὔτε ἰδέα! Νά, θὰ τὸ βάλη στὸ μεσιανὸ τὸ δάχτυλο.

—Κοίτα, θεῖε Γιάννη, πῶς ἔρχεται.

Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶναι μᾶλλον ἴσα-ἴσα. Κ' ἕνα μαξιλαράκι ἀπὸ κρέας ποὺ σχηματίζεται κεῖ γύρω δὲν τἀφίνει νὰ προχωρήση. Μὰ ἡ Μίνα τόσο καλὰ τὸ ἔσπρωξε, ποὺ τὸ ἐμπόδιο νικήθηκε. Νά το στὴ θέση του.

—Κοίτα πὼς καλοστάθηκε, θεῖε Γιάννη. Κι' ἔτσι δὲ φοβοῦμαι κι' ὅλα νὰ τὸ χάσω.

* * *

Μιὰ τέτοια χαρὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ ξεχυθῆ κι' ὀλόγυρα. Ὁ δικός της ὁ θαυμασμός, τῶν γονέων της καὶ τοῦ θείου Γιάννη ἀκόμα, δὲν φτάνουν στὴ Μίνα. Πάει νὰ κάνη ἐπίταξη θαυμαμοῦ κι' ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία. Κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὶς καταρόλλες της, ἡ μαγείριτσα ἡ Ζαμπέττα διατάσσεται νὰ δώσητὴ γνώμη της.

—Μοῦ φαίνεται, δεσποινὶς Μίνα, πὼς εἶσθε πολὺ ὄμορφη.

Ἡ Μαρία, ἡ καμαριέρα, βρίσκει πὼς ἡ Μίνα μιάζει σὰν μεγάλη Δεσποινίς. Κι' ἡ Νέλλη, ἡ καινούργια καμαριέρα τῆς Μίνας, δὲν κρύβει τὸν ἐνθουσιασμό της. Μόνο, σὰν κειρακτήριο ποὺ εἶναι, λέγει, τῆς Μίνας.

—Μὰ δὲν ἔπρεπε νἄ τὸ βάλετε στὸ μεσιανὸ τὸ δάχτυλο. Τοῦρχεται πολὺ μικρό!

Πολὺ μικρό! Κοίτα κεῖ βλακεία! Δὲ νοιώθεις τίποτα, Νέλλη μου. Νὰ ἔτσι λένε, ὄχι ἡ Μίνα μονάχα, μὰ καὶ ὅλες οἱ δεσποινίδες κοῦκλες ποὺ κροσκαλέσθηκαν μία-μία νὰ κοῦν τὴν ἰδέα τους. Καὶ ἡ Μιμὴ καὶ ὁ Τοτός, καὶ ἡ Ρίτα καὶ ἡ Νίνα, ὅλες δὲ χορταίνουν νὰ θαυμάζουν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὰ ὁλοστρόγγυλα ματάκια τους. Κι' αὐτὴ ἡ κατεργαρούλα ἡ Στρουμπούλα ποὺ θέλει κι' ἄλλο; Ἀκοῦτ' ἐκεῖ ἀξίωση, νὰ θέλη νὰ δοκιμάση κι' αὐτή, λέει, τὸ δαχτυλίδι, σὰν βραχιόλι στὸ χάρτινο τὸ μπράτσο της; Μὰ ἡ Μίνα δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτα τῆς ἀγαπημένης της καί, γιὰ νὰ τῆς κάνη τὸ καπρίτσιο, νά, τὸ βγάζει γιὰ ἕνα λεπτὸ τὸ δαχτυλίδι....

(Ἕπεται τὸ τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ C. LE ROY]

Α'.

Ὅπου γνωρίζεται ὁ ἀναγνώστης μὲ δυὸ χαριτωμένους κυρίους.

Εἴμαστε στὸ Παρίσι, κατὰ τὰ τέλη τοῦ προπερασμένου αἰῶνος.

Ἕνας ἄνθρωπος, μὲ μιὰ παράξενη φορεσιά, κολλητὴ στὸ σῶμα του καὶ κεντημένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος μικροὺς ρόμβους διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μαύρη μάσκα, (ἐκεῖνο τὸν καιρό, οἱ ἄνθρωποι φοροῦσαν, ἂν ἤθελαν, μάσκες καὶ χωρὶς νὰ εἶναι Ἀποκρηές,) ξεσκούφωτος, μὲ τὸ καπέλλο στὴν ἀμασχάλη καὶ μ' ἕνα πλατύ, εὐλύγιστο ξύλο στὸ χέρι, ποὺ τὸ ἔπαιζε σὰ μπαστοῦνι, τρύπωσε στὴν αὐλὴ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας.

Ἦταν ἀπόγευμα, πέντε ἡ ὥρα.

Τριγύρισε λίγες στιγμές, μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ στενοχωριέται καὶ γυρεύει διασκέδαση· ἔπειτα ἐκάθησε 'κεῖ 's ἕνα πάγκο στὸν ἥλιο, ἔχωσε τὸ ξύλο του στὴ ζώνη του, σταύρωσε τὰ χέρια, ἔγειρε λίγο-λίγο τὸ κεφάλι καὶ φάνηκε ἀποκοιμισμένος βαθειά.

Ὕστερ' ἀπὸ λιγάκι, ἀκούσθηκ' ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀπὸ κουδουνίσματα, καμτσικιές, κρότους πετάλων στὸ λιθόστρωτο, φωνὲς ἀμαξάδων καὶ γαυγίσματα σκυλιῶν. Ἦταν τὸ Λεωφορεῖο τοῦ Καλαί (ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ὑπῆρχαν σιδηρόδρομοι,) ποὺ ἔφθασε καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ Ξενοδοχεῖο.

Κατέβηκαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ ταξειδιῶτες. Κι' ἀνάμεσα 's αὐτούς, ἕνας ἀράπης, κατάμαυρος, μὲ κόκκινη στολὴ Ἄγγλου στρατηγοῦ, ἐπήδησε χάμω ἐλαφρά, δείχνωντας μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο τὴ διπλῆ συστοιχία τῶν τριανταδύο του δοντιῶν, ποὺ σ' ἐθάμπωναν ἀπ' τὴν ἀσπράδα.

Ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς κρατοῦσε μιὰ βαλίζα μικρή, ποὺ φαίνουνταν ὅμως βαρειά. Τὴν ἄφισε κάτω, δίπλα του, κι' ἄρχισε νὰ σιάζεται καὶ νὰ φρεσκαρίζεται. Γιατὶ ὁ ἀράπης αὐτὸς ἦταν, στὸ εἶδος του, ἕνας κομψευόμενος.

Ἐνῷ λοιπὸν ἔσιαζε κι' ἐξεσκόνιζε τὸ πτερὸ τοῦ καπέλλου του, κι' ἐτίναζε τὸ κοντό του πανταλόνι, κι' ἐδιόρθωνε τὶς

τσάκισες τοῦ κόκκινου ἐπανωφοριοῦ του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παράξενη φορεσιά, ποὺ ὁ θόρυβος τὸν εἶχε ξυπνήση ἀπότομα, σηκώθηκε ἀπ' τὸν πάγκο του, ἐπλησίασε σιγὰ-γιγὰ ἀπὸ πίσω, ἔσκυψε, ἄρπαξε γρήγορα· γρήγορα τὴ βαλίζα καὶ πετάχθηκε στὸ δρόμο μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του.

Ὁ ἀράπης ἀπόμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ τὰ μεγάλα του μάτια γουρλωμένα καὶ πεταγμένα ἔξω σὰν δυὸ ἄσπρες σφαῖρες μπιλλιάρδου. Ἡ κατάπληξη του ὅμως δὲν ἐβάσταξε παρὰ λίγες στιγμές. Χωρὶς νἀφίση στὸν κλέφτη του καιρὸ γιὰ νἀποκρυνθῆ περισσότερο, ὥρμησε ξοπίσω του καὶ τὸν εἶδε τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζουνταν νὰ στρίψη στὴ γωνιὰ τοῦ δεκλανοῦ δρόμου.

«Ἕνας ἄνθρωπος μὲ παράξενη φορεσιά...»
(Σελ. 196, στ. γ'.)

Ἀμέσως, γοργὰ σὰν τὴν ἀστραπή, καὶ σὲ πολὺ λιγώτερο καιρὸ ἀπ' ὅσο χρειάζομαι γιὰ νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη, βγάζει κάτι τὶ καὶ τὸ πετᾷ μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλέφτη. Κι' αὐτός, μὲ τὸ λαιμὸ πιασμένο στὴ θηλειὰ ἑνὸς σχοινιοῦ, φέρνει δυὸ τρεῖς βόλτες γύρω του κι' ἔπειτα ξαπλώνεται φαρδὺς - πλατὺς στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀπάνω στὸν ὀχετό.

Μὲ δυὸ πηδήματα, ὁ ἀράπης βρέθηκε κοντά του. Διάσθηκε νὰ ξεσφίξη τὴν θηλειά, βεβαιώθηκε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία πὼς ὁ κλέφτης του δὲν ἦταν παρὰ μισοπνιγμένος, τὸν ἐκάθισε κεῖ-χάμω, μὲ τὴ ράχη 's ἕνα πέτρινο κολοννάκι, τὸν ἄφισε λιγάκι νὰ συνέλθη κι' ἔπειτα, κτυπῶντας του φιλικὰ τὸν ὦμο, τοῦ εἶπε:

—Μπόνο!.. μπόνο!.. ἐσὺ συνάντελφο ἐμένα... ἐγκώ, ἀράπη καλό, ντὲν τέλει πετάνης ἐσένα...

—Ἐ! ἔ!.. μπόρεσε ἐπιτέλους νἀρθρώση ὁ ἄλλος, μὲ τὰ χέρι' ἀκόμα στὸ λαιμό. Ἀπὸ τρίχα νὰ μὲ πνίξης, κύριε ἀράπη! Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ ἄσχημο τρόπο ἔχεις, γιὰ νὰ τσακώνης τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρέχουν!.. Ὁρίστε μας!..

—Πατρίντα ντική μου, ἔτσι πιάνουμε ἀγκρίμια!

—Μὰ ἔγκώ, φίλε μου, δὲν εἶμαι ἀγρίμι!

—Καλά, καλά, βλέκω... Ἄκουσε τώρα σένα τὶ θὰ πῶ: Κλέφτης ἐσένα, κατέργκαρος;..κλέφτης καὶ μένα, κατέργκαρος κὶὸ κολύ! Ἐγκώ, Λόντρα, σουφρωσα πολλά. Ὅμως μὲ μάθανε κι' ἦρθα Παρίσι, ποὺ μένα ντὲν ξέρει κανείς. Ἂν τέλης ἐσένα, ἔλα κάμουμε ντουλειὲς μαζί κι' ὕστερά μοιραζόμαστε σὰν ἀντέρφια. Τέλεις;

—Τόκα μιά! Ἄλλο κι' ἐγὼ ποὺ δὲν θέλω! Ἀφοῦ μάλιστα, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχω στὴν τσέπη οὔτε πενγάρα. Γιὰ καλὴ ἀρχὴ ὅμως, ἔπρεπε νὰ μοιρασθοῦμε λιγάκι, σὰν ἀδέλφια, αὐτὰ ποὺ ἔχει μέσα ἡ βαλίζα σου.

—Ναί, ναί, ἐγκὼ τέλει ντώσω παράντες ἐσένα, μὰ ὄκι ἐντῶ, στὸ ντρόμο. Ἔπειτα ἐσὺ ντὲν εἶπες ἀκόμα ὄνομα ντικό σου ἐμένα.

—Ὀνομάζομαι Ἀρλεκῖνος κι' ἦλθα ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Δὲν ἔχω παρὰ ἕξη ἑβδομάδες στὸ Παρίσι.

—Ἐγκώ, ὄνομά μου εἶναι Ραντὶ-Γκρί. Τέλεις λοιπὸν ἐτένα εἶμαστε ἀντέλφια σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατος;

—Ναί! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος.

Κι' οἱ δυὸ κατεργαραῖοι, γιὰ νὰ κλείσουν τὴ συμμαχία, ἄλλαξαν μιὰ χειραψία τρανταχτή.

—Τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Ραντὶ-Γκρί; σένα πάει μένα ντικό σου Ξενοδοχεῖο.

—Στὸ Ξενοδοχεῖο τῶν Ἀστέρων λοιπόν! γέλασε ὁ Ἀρλεκῖνος.

—Μπράβο! φτάνει εἶναι καλό...

—Ἔχεις δίκηο... Εἶσαι πολὺ ἀράπης ἀκόμα καὶ δὲν καταλάβαίνεις τὴ γλῶσσα μας. Ἤθελα νὰ πῶ πὼς δὲν ἔχω κατοικία κι' εἶναι δυὸ μέρες τώρα ποὺ κατάντησα νὰ κοιμοῦμαι κάτω ἀπ' τὰ γεφύρια, γιατὶ ὁ σπιτονοικοκύρης μου εἶχε τὴν ἀγένεια νὰ μὲ πετάξη.

«Καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς πλατύς...» (σ. 197)

—Ἄ, μπόνο!.. Τώρα κατάλαβα. Ἐσύ, Ἀρλεκῖνο χωρατατζῆ ἄντρωπο... Ἀρέσει σένα λέει ἀστεῖα νὰ γελᾷ... Ἐγκὼ πολὺ εὐχαριστημένο ποὺ βρῆκα σένα.

— Χαίρω πολύ. Ξενοδοχεῖα ὅμως καὶ πανσιόνες στὸ Παρίσι, ἄλλο τίποτα! Ἔλα λοιπόν, φίλε μου Ραντὶ-Γκρί, νὰ κάμουμε ἕνα γυράκι καὶ νὰ βροῦμε.

Ὁ Ραντὶ-Γκρὶ ἐφύλαξε τὴ φοβερή του θηλειὰ στὴν τσέπη, πῆρε μὲ τὼνα χέρι τὴ βαλίζα του, στηρίχθηκε μὲ τἄλλο στὸ μπράτσο τοῦ Ἀρλεκίνου, κι' οἱ δυὸ κατεργαραῖοι πῆραν τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, κοιτάζοντας ὅλο στὰ ψηλά, γιὰ νἀνακαλύψουν πουθενὰ καμμιὰ ἐπιγραφὴ Ξενοδοχείου ἢ Οἰκοτροφείου καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν, ὁ Ἀρλεκῖνος ξεμυστηρεύθηκε στὸ Ραντὶ-Γκρὶ πὼς ἐγνώριζε καὶ δυὸ-τρία ἀκόμα ἔντιμα ὑποκείμενα σὰν κι' αὐτούς, ἀνθρώπους τοῦ εἴδους τοῦ δικοῦ τους, ἱκανοὺς γιὰ κάθε κλεψιά. Καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ συμμορία, μποροῦσαν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο στὸ Παρίσι καὶ νὰ ὠφεληθοῦν σημαντικά.

— Δυὸ ἐμεῖς, εἶπε, καὶ τρεῖς ἐκεῖνοι, πέντε. Ἂν βροῦμε κι' ἄλλους πέντε, γινόμαστε δέκα. Καὶ ξέρεις, ἀγαπητέ μου, κόσα μπορεῖ νὰ κατορθώση μιὰ συμμορία ἀπὸ δέκα κατεργαραίους; Δὲν θὰ ξέρουμε τὶ νὰ τὰ κάνουμε τὰ πλούτη!

— Μπόνο! μπόνο! ἀπαντοῦσε κατευχαριστημένος ὁ Ραντὶ-Γκρί.

Καὶ καθὼς γελοῦσε, ἀνοιγόκλεινε τὰ φοβερά του σαγώνια, σὰ νἄθελε νὰ δείξη στὸ σύντροφό του, πὼς ἦταν ἱκανὸς νὰ καταβροχθίση ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ τοῦ Παρισιοῦ.

Μπῆκαν 's ἕνα μικρό, ἔρημο δρόμο, λιθόστρωτο κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χορταριασμένο. (Τέτοιοι δρόμοι, μὲ παληὸ καλδερίμι, ὑπῆρχαν ἀκόμα, ἐκεῖνο τὸν καιρό, στὸ Παρίσι.) Κι' ἐκεῖ εἶδαν μιὰ ἐπιγραφή, καρφωμένη στὸ μανδρότοιχο μιᾶς ἰδιοκτησίας, ὅπου τὸ καθωτὸ σπίτι ἦταν κτισμένο ἀνάμεσα κήπου καὶ αὐλῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἔλεγε:

«*Ἐνοικιάζεται μία κατοικία. Πληροφορίαι δίδονται ἐνταῦθα, παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Κασσάνδρου*».

— Νά, νά! εἶπε σιγὰ ὁ Ἀρλεκῖνος. Τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ μᾶς κάνει λαμπρά. Ὁ νοικοκύρης εἶναι ἕνας γέρος φιλάργυρος, πολὺ πλούσιος, ἑκατομμυριοῦχος. Κι' ἡ ἐπιγραφὴ λέει πὼς νοικιάζεται μιὰ κατοικία. Νὰ εὐκαιρία νὰ μποῦμε μέσα, νὰ κατακτήσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ νοικοκύρη καὶ νὰ τὸν γδύσουμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

—Μπράβο, μπράβο! ἐφώναξε ὁ Ραντὶ-Γκρὶ μ' ἐνθουσιασμό.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

"ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΖΕΣ,,

Στὸν ἀδελφό μου Νάρδο Ἀλόη.

I.

Περάσαν κάτι ξαφνικὲς ἄγριες βροχές, ποὺ ταν φρίκη, ἀπὸ τὴ μελαγχολικὴ λαχτάρα ποὺ ταν ὅλα ὁλόγυρα τοῦ ἥλιου. Μὰ ὅταν ὕστερα φάνηκε Ἥλιος σὰ Θεὸς γιὰ νὰ βλογήσῃ τὴ Γῆ του, μιὰ μέρα, κατέβηκα κι' ἐγὼ νὰ ξαπλωθῶ, καθὼς μιὰ φορά, κοντὰ στὴ μικρὴ λιμνίτσα ποὺ τὴν ἤξερα χρόνια τώρα γιομάτη ἀπὸ ἄπειρα νούφαρα.

Φέτος ἡ βροχὲς ἤτανε πολλὲς καὶ τὰ νερὰ πιὸ βαθειά, καὶ τὰ νούφαρα ποὺ ταν τὸ στελέχι τους κοντό, δὲν ἔρταναν νὰ ἔβγοῦν ἀπάνω... Ἔβλεπες κάμποσο κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ κλειστὰ μπουμπουκάκια ὁλόασπρα, ποὺμοιαζαν σὰ μικρὰ κεφάλια στὴν ἄκρη ἀπὸ μακρυνοὺς τεντωμένους λαιμούς, —ὤ, μὰ τεντωμένους ποὺλεγες θὰ σπάσουν!... Κάθε μέρα τὸ στελέχι τους μάκραινε, ναί, μὰ καὶ γίνουνταν ὅμως πιὸ λεπιό... Ἔτσι σχεδὸν ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴ προσπάθεια, ὤ! νὰ τὰ βλέπατε, μὲ τὸν πόθο γιὰ τὴ ζωή, μὲ τὴ δίψα νὰ ζήσουν, εἶχαν κάτι Ἡρωϊκό! Ἔλεγα μέσα μου στὸν Ἥλιο ποὺ τὰ τραβοῦσε στὴ ζωή: «Θὰ νικήσῃς;» Κι' ἔτρεμα μέρα μὲ τὴ μέρα ποὺβλεπα πὼς τὰ νερὰ δὲ λιγόστευαν πολὺ κι' ἔλεγα: Δὲ θὰ φτάσουν!... Αὔριο θὰ τὰ ἰδῇ νεκρὰ νὰ πλένε!...

... Μὰ ὕστερα ἀπὸ μέρες, ὁ Ἥλιος νίκασε! Προτοῦ φύγω, εἶχαν ἀνθίσει ὅλα ἐπάνω στὸ νερό. Καὶ κυττάζοντάς τα, σκέφτηκα ὑποβλητικά: Σεῖς, ἐγώ, ὅλοι ὅσοι ζητοῦμε κάτι, μοιάζουμε σὰν πνιγμένα μικρὰ κεφάλια ποὺ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ "Αγνωστου, κι' ὅλοι μας ξεντεντώνουμε μ' ἀπόγνωση τὸ λαιμὸ πρὸς ἕνα φῶς παθητικὰ λαχταισμένο. Κάτω ἀπὸ ποιὸν Ἥλιο ἀράγε θ' ἀνοίξουν οἱ ψυχές μας, ὅταν θὰ δοῦν αὐτὸ τὸ Φῶς; ... Γιατὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας Ἥλιος...

Σεπφόρα Ἀλόη

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

«Στὸν κόσμον ὅλο ἕνα φιλὶ ἀγάπης» (Schiller)

Σήμερα, Σύλβτε, διαβάζωντας τὸ ἡμερολογιό σου, εἶδα νὰ γράφῃς πὼς εἶσαι θυμωμένος μὲ τὸ δάσκαλό σου, γιατὶ σὲ τιμώρησε ἄδικα. Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις δίκιο. Γιατὶ νὰ γράψῃς τόσα κακὰ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας; Σκέψου πὼς ὅλοι οἱ λαοὶ εἴμαστε κλαδιὰ τοῦ ἴδιου δένδρου, ποὺ ἁπλώνει τὴ σκιὰ του στὴ σφαῖρα ποὺ ζοῦμε. ὅλοι εἴμαστε μέλη μιᾶς μεγάλης οἰκογένειας, ποὺ εἶναι χωρισμένη σὲ μικρότερες οἰκογένειες, ποὺ εἶναι οἱ διάφορες πατρίδες. Ὅλα βέβαια πρέπει νὰ τὰ κάνῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σέβεται κι' τὸν κόσμο. Πρέπει γ' ἀγαπᾶμε ὅλες τὶς χῶρες, γιατὶ ὅλες μαζὶ ἔδωσαν πολιτισμὸ 'ς τὸν κόσμο. Κάθε λαὸς ἔχει ἀνάγκη τοῦ ἄλλου. Φαντάσου τί γέλοιο, ἂν καθένας λαός, ποὺ βρῆκε μιὰ ἐφεύρεση ἕνας πατριώτης του, ζητοῦσε νὰ τὴν μεταχειρίζεται μονάχα αὐτός! Τί θὰ γίνουνταν τότε; Ποτέ, παιδί μου, μὴν βρίζῃς κανένα. Ἔχε πάντα στὸ νοῦ σου ὅ,τι εἶπε ὁ Giusti:

«Πρῶτα νοικοκύρης στὸ σπίτι μου, Ἰταλὸς στὴν Ἰταλία, κι' ἔτσι προχωρῶντας, ἄνθρωπος στὴν ἀνθρωπότητα!»

(Ἀπὸ τὸ «Affetto»)

Ἀγιαποστολίτισσα

«ΠΟΥ ΕΡΧΕΣΑΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΜΟΥ...» (*)

Ἀφιερωμένο στὴ Σκιά του

Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου,
ξανθοῦλι μου ἀδερφάκι,
ποὺ σὰν πουλὶ ξεψύχησες
πρὶν σὲ χαροῦμε ἀκόμα,
δίχως ματιὰ ποὺ ὁπόγειρες
χρυσὸ τὸ κεφαλάκι
καὶ κάτι ἀποφτερούγισεν
ἀπ' τὸ λευκό σου σῶμα.

—

Κυματιστὴ ἡ φωνίτσα σου
(σὰν ἕνα ποταμάκι
κρυστάλλινο καὶ διάφανο,
ποὺ τῶχυνε τὸ στόμα)
Βουβάθη κάτω ἀπ' τὸ βαρὺ
τ' ἀσπλαχνο μαῦρο χῶμα....
...Πῶς ἀτενοργᾶς στὴ μνήμη μου,
ξανθοῦλι μου ἀδερφάκι!....

—

Σὺ πέθανες κι' ἀπάνω σου
πετάγαν τ'ἄγγελούδια
—τὰ ἔβλεπες κι' ἀχνογέλαγες
στὰ νεκρικὰ λουλούδια—
...Κι' ὁ κράχτης, ὅταν πέθανες
ἐσύ, δὲν εἶχε κράξει —

—

Καὶ ἡ θωριά σου ὁλόξανθη
σβύστη καὶ χάθη τώρα
—Κι' ἔμεινες μόναχα στὸ Νοῦ!—
Δὲ σὲ χαρήκαμε ὥρα!...
Κι' ἀπ' τὴ ζωή μας τὴ χαρὰ
ἡ θανή σου ἔχει ἀποφράξει....

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή

(*) Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 22ον φύλλον ἀπὸ ἄλλο χειρόγραφον, ἀτελές.—Σ.τ.Α.

ΑΠΡΟΟΠΤΟ

... Ἐνόχτωσε. Βρέχει στὰ γερά. Ὁ βορρᾶς φυσάει ὁρμητικὰ καὶ κάτει νὰ τρίζουν τὰ βρεμμένα τζάμια τῶν παραθυριῶν.

Κάπου-κάπου καμμιὰ ἀστραπή, μὲ τὴν τυφλωτικὴ λάμψη της, θαμπώνει τὰ μάτια τοῦ διαβάτη ποὺ τρέχει γρήγορα στὸ σπίτι του.

. . . . . .

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἁμυδρὰ φωτισμένο, μιὰ γρηᾶ καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά, γνέθει σιωπηλή. Ἀπεναντί της ὁ γέρος διαβάζει στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ λυχναριοῦ, γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως φορά, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί του. «Ἰσώσως», ἔλεγε, «κατορθώσω νὰ πάρω λίγες μέρες ἄδεια καὶ νἄρθω».

Στὸ τραπέζι, ἕνα παιδὶ 7—8 χρονῶν, συλλαβίζει σ' ἕνα βιβλίο. Ἡ μητέρα του ἀρρώσταινε καὶ πέθανε. Ὁ πατέρας του πολεμοῦσε στὴ Μακεδονία, κι' αὐτὸ ἔμεινε μόνο του μὲ τὴ γρηᾶ-γιαγιά του καὶ τὸν πάππο του...«Οἱ στρα-τι-ῶ-ται», συλλαβίζει τὸ παιδί, «προ-χω-»... Ἔξαφνα διακόπτει τὸ συλλαβισμό του καὶ λέει:

«Γιαγιά, δὲ σοῦ φάνηκε πὼς κάποιος χτυπάει;»

«Ὄ ἀέρας θἄναι, παιδί μου», λέει ἡ γρηᾶ. Μὰ μόλις τελείωσε, δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν. «Ποιὸς νἄναι τέτοια ὥρα; λέει ἡ γρηᾶ κι' ἀνήσυχη σηκώθηκε νἀνοίξῃ. Μὰ μόλις ἄνοιξε, μιὰ φωνὴ ἀκούσταηκε:—«Μητέρα!»-«Παιδί μου!»

. . . . . .

Στὸ σπίτι χαρούμενοι γιορτάζουν τὴν ἐπάνοδο τοῦ πολεμιστοῦ, μὰ ὁ βορρᾶς ἐξακολουθεῖ μὲ λύσσα νὰ μουγκρίζῃ, ἐνῷ κάπου-κάπουοἱ ἀστραπὲς φωτίζουν τὸν πλημμυρισμένο δρόμο...

Θέρμιος-Ἀπόλλων

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΤΩΝ ΘΑΜΝΩΝ

Γύρω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ἰάκωβου, ἑνὸς τεμπέλη χωριάτη, ἁπλώνουνταν ἔκταση γῆς ἀκαλλιέργητη, σκεπασμένη παντοῦ ἀπὸ θάμνους.

Μιὰ μέρα, τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς, ἔτυχε νὰ περάσῃ μιὰ ἄμαξα φορτωμένη μὲ ζηλευτὰ δεμάτια σιάχνα. Ὁ ὁδηγός, πλούσιος γείτονας, εἶδε στὰ μάτια τοῦ Ἰάκωβου τὸ φθόνο, καὶ τοῦ εἶπε:

—«Κὰι σὺ θἄχες μιὰ τόσο ὡραία συγκομιδή, ἂν ἔσπερνες τόσον τόπο, ὅσον πιάνει τὸ τεμπέλικο σῶμα σου!»

Ὁ Ἰάκωβος καλοσκέφτηκε τὰ λόγια αὐτά, συμμορφώθηκε μὲ τὴν συμβουλὴ καὶ καμάρωνε ἔπειτ' ἀπὸ λίγο τὸ χωράφι του γεμάτο ἀπὸ λαμπρὸ σιάχνα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Ὁ Ἐρρῖκος Δ' εἶχε πάει μιὰ μέρα κυνήγι. Κάποτε ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὴ συνοδεία του, κι' ἐκεῖ βρῆκ' ἕνα χωριάτη, καθισμένο στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

—Τί κάνεις αὐτοῦ, τὸν ρώτησε.

—Περιμένω νὰ περάσῃ ὁ βασιλιᾶς· θέλω νὰ τὸν δῶ.

— Ἀνέβα πίσω σταῦλογό μου καὶ θὰ σὲ πάω σ' ἕνα μέρος, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἰδῇς.

Ὁ χωριάτης ἀνέβηκε καὶ στὸ δρόμο ρωτᾷ:

—Καὶ πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν γνωρίσω;

—Νά, ὅποιος δῇς νὰ φοράῃ τὸ καπέλλο, ὅταν οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ τῶχουν βγαλμένο, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ βασιλιᾶς.

Ὁ Ἐρρῖκος σὲ λίγο ἔφθασε τὴ συνοδεία του, ποὺ ἀποκαλύφθηκε ἀμέσως.

--Ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ βασιλιᾶς; ρωτᾷ τὸν χωριάτη ὁ Ἐρρῖκος.

—Ἡ ἐγὼ ἢ ἐσύ! ἀποκρίνεται σοβαρὰ σὐτός. Μόνο ἐμεῖς οἱ δυὸ φορεῦμε τὰ καπέλλα.

(Ἀπ' τὸ γαλλικὸ) *Σατανᾶς*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

—Πῶς ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος;

— Ἀρχαῖοι Ἕλληνες!

Ἐσταλη ἀπὸ τὸ Ἀήττητο Λάβαρο

* * *

—Ἔχω μιὰ στενοχώρια!

—Γιατί, Τάκη;

—Γιατὶ ὁ Σιδηρόδρομος δὲν παίρνει τὸ σκυλί μου.

—Καὶ δὲν ξέρεις νὰ τὸ δέσῃς ἀπὸ πίσω;

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ

* * *

Ἡ Μαμμά:—Νὰ ἰδῶ, παιδάκι μου, εἶναι ἡ γλῶσσα σου ἄσπρη;

Ἡ Αιλή: — Ἄσπρη εἶναι, μαμμά, γιατὶ δὲν τὴ βλέπει ὁ ἥλιος· τὴν ἔχω πάντα μέσα στὸ στόμα μου.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

* * *

Ἡ μαμμὰ ρωτᾷ τὸν ὀκταετῆ Δημητράκη:

— Τί ροτιμᾷς καλύτερα: τὰ μπισκότα ἢ τὴ «Διάπλασι»;

—Τὴ «Διάπλασι»! ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Καὶ ἡ ἀδελφή του:

— Βέβαια! τώρα ποὺ ἔφαγε τὰ μπισκότα!...

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἰδεώδους τ. Ἑλλήνων

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 3***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 3,20*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 3,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος ***δρ. 10*** καὶ ραμμένος ***δρ. 11***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: ***λεπτὰ 50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ.1,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ ***50*** λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυτίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἀποκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.α'.) **Παίγνιον**

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπουργου

		ΣΤΟ		
	Α	ΡΙ	Α	
ΚΑΗΣ	ΤΙ	ΘΕ	ΜΙ	ΣΤΕΙ
	ΔΗΣ	ΜΙΑ	ΔΗΣ	

Τρεῖς Ἀθηναῖοι στρατηγοί.

* * *

6') Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ποπάλου Βαλερίου

"Ολη τὴ νύχτα εἶν' ἀδειανὰ
Καὶ τὸ πρωΐ γεμίζουν'
Γεμᾶτοι, τρέχουν καὶ πηδοῦν,
Μὰ ἄδεια δὲν σαλεύουν.

* * *

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Τρωκαίου

N-dsbs-jms-*-ts-prnts-t-*-ts-mtrs

* * *

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α'.) Καγάρης, Σαχτούρης, Τομπάζης, Μιαούλης.—β') Τὸ πηγάδι. γ.) Après moi, le deluge.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 6 Μαΐου 1919.

Στερεοτυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν τ' Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ νέον μυθιστόρημα, ἡ ***Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου.*** Τόδετε τὶ εὔμορφα ποὺ παρουσιάζει τὰ πρόσωπα στὴν ἀρχή, καμαρώστε τὶς πρῶτες εἰκόνες καὶ κρίνετε τὶ ἀπόλαυσιν θὰ ἔχετε ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Γιατὶ ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται.

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Διὰ τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ξενοπούλου ἡ «Ἑστία» γράφει τὰ ἑξῆς χαριεσμένα: 'Η ***Πετριὲς στὸν Ἥλιο***, μαζὶ μὲ τὸν ***Κυνὸν Δρόμον***, θεωροῦνται γενικῶς τὰ καλλίτερα διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Διαμριβηεῖοῦν δὲ καὶ μεταξύ των τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν ἐκλεκτὴν παραγωγὴν τοῦ συγγραφέως, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς σχετικὰς γνώμας τῶν κριτικῶν, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ κ. Ξ. εἰς τὸν πρόλογόν του, χωρὶς νὰ δίδῃ ὁ ἴδιος τὸ μῆλον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἕνας τόμος τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε πάντοτε γλυκὺς πειρασμὸς γιὰ τοὺς φιλαναγνώστους, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ δώσουν μόνοι των τὸ μῆλον εἰς τὴν ***καλὴν*** τοῦ συγγραφέως.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔλαβαν κι' ἐδιάβασαν τὸ βιβλίο, μοῦ γράφουν τὰς ἐντυπώσεις των. Οὕτως ἡ *Ρεζεντᾶ* βρίσκει ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο. «Τί χάρι ποὺ ἔχει!» Κι' ἐξακολουθεῖ: «Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς κάθε βιβλίο τοῦ κ. Ξ. ποὺ διαβάζω, εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο ποὺ διάβασα. Δὲν ξέρω ἂν οἱ *Πετριὲς στὸν Ἥλιο* εἶνε ἀνώτερες ἀπὸ τὸν *Κακὸ Δρόμο.*» Ἐμένα ὅμως μοῦ ἄρεσε πιὸ καλὰ ὁ *Ἀντάρτης*».—Καὶ ὁ *Σβέντζος* ἐπίσης βρῆκε καλλίτερο ἀπ' ὅλα τὸν *Ἀντάρτη*. Φρονεῖ βέ ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ «σὲ μιὰ βιβλιοθήκη θὰ ξεχωρίζῃ σὰ διαμάντι». (Στὴν ἐρώτησή του ἀπαντῶ, ὅτι Γερολιμάκης εἶναι ὁ Ἱερώνυμος καὶ Γιακουμάκης ὁ Ἰάκωβος·) — Ὁ *Γελοιογράφος* διάβασε τὸ β.βλίο *μονορρούφι*. Κὶ τὶ ὥρα νομίζετε; στὴ μιάμισυ, τὴ νύχτα. «Μὲ πεῖσμα, λέει, ἀντισταθόμουν στὸν ὕπνο, γιατὶ τὸ περιεχόμενο μὲ εἶχε μαγνητισμένο». (Ὡραία κι' ἡ γελοιογραφία τῆς· *Ἀργόπαπας* στὴ σκηνὴ τοῦ Ἐρασιτεχνικοῦ Θεάτρου.) — Τὸ γράμμα τοῦ *Φρέντου* ἀρχίζει ἔτσι: «Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἔλαβα καὶ τὴ Πετριὲς στὸν Ἥλιο. Ἀληθινὴ δροσιὰ ἔπειτ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε Ξενόπουλο...» — Ὁ *Ἀριελ* τελειώνει ἔτσι: «Τὰ ἔργα τοῦ Ξ. εἶνε διαμάντια. Ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ Ἀριστεῖα καὶ δὲν θἀφίσουν ποτὲ νὰ ξεχασθῇ ἡ ἀδικία ποὺ ἔγινε, ὅσο αὐτὰ θὰ ὑπάρχουν!» -- Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ μοῦ γράφουν, (γιατὶ δὲν ὑπάρχει σήμερα τόπος καὶ γι' ἄλλα ἀποσπάσματα,) ὁ *Λευκοκύμανος Αἰγιαλός*, τὸ *Ρείκι τῆς Αιμονθάλασσης*, ἡ *Φαληρικὴ Αὔρα*, ἡ *Δομνίκη Ζαδέ*, ὁ *Γιώτας* καὶ τὸ *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*.

Στὴν παρατήρησιν τῆς *Κάκιας*, τὸ *Κυανόλευκο Λάβαρο* ἀπαντᾷ ἔτσι: «Ἡ πρώτη ἐντύπωση δείχνει τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ λογική, ποὺ καλοζυγισμένη. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπολύτως. Γιατὶ στὸ κομμάτι αὐτὸ σκιτσάρεται ἕνα τυχαῖο, μιὰ ἰδιοτροπία τῆς Φύσης, ποὺ δὲν θὰ πῇ πώς, παίρνοντας τὴν ἐξαίρεση γιὰ χαρακτῆρα, πρέπει νὰ φθάσουμε στὴν ἄλλη ἄκρη, πώς; ἡ περηφάνεια δηλαδή, ἡ αὐτοπεποίθηση στὴν ἐργασία, γιὰ μόνη ἐνθάρρυνση, δέχεται φωτιὰ καὶ σίδερο! Κι' ἴσοι ξεφεύγουμε. μοῦ φαίνεται, τὸν ἀντιπαιδαγωγικὸ σκόπελο.... Τῆς *Κάκιας* ὅμως τῆς ἀξίζουν συγχαρητήρια, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔκανε δείχνει πὼς, ἄ,τι διαβάζει, τὸ ἐξετάζει προσεχτικὰ καὶ ζητάει τὴ βάση του, ὄχι σὰν τόσους; ποὺ ξεφυλλίζουν μόνο τὰ βιβλία..»

Πολὺ σωστὲς καὶ φρόνιμες αἱ παρατηρήσεις τοῦ, *Κυθέρια*. Μιὰ χάρη μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ μοῦ γράψῃς μὲ πιὸ ζωηρὸ μελάνι καὶ κάπως μεγαλύτερα γράμματα, γιατὶ κουράζομαι νὰ διαβάζω μικράκια ξέθωρα. ('Η παράκλησις αὐτὴ εἶναι γενική.) Ἡ φίλη ποὺ μὲ ρωτᾷ, «Ἔνι καλὰ καὶ μοῦ γράφει.

Πράγματι, *Σελφᾶξ*, ὁ Daudet δὲν λέει ἀγιετονικὸ χωριό», ἀλλὰ «Pamperigouste», ἀνύπαρκτο μέρος ποὺ τὸ λένε οἱ Γάλλοι ὅταν θέλουν νὰ παραστήσουν κάτι πολὺ μακρυνό. Ἀλλὰ τέτοια φράσι στὴ γλῶσσα μας δὲν ἔχουμε (τὸ «ἀπ' τὴν Κρόλουρη» ποὺ λές, εἶναι ἴσως μόνο γιὰ τοὺς 'Αθηναίους·) Γι' αὐτὸ ὁ μεταφραστὴς ἐπροτίμησε νὰ βάλῃ τὸν κ.τ' ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό» Ε, γιὰ τὸν καπνὸ μιᾶς: κλωτσιᾶς μουλαριοῦ, εἶναι πάρα πολὺ μακριά, καὶ ἑπομένως διατηρεῖται ἡ ὑπερβολή, ποὺ ἔχει καὶ ἡ φράσις τοῦ πρωτοτύπου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ ἐκφράζεται τὸ ἴδιο μὲ φράσεις πολὺ διαφορετικές...στὴν ἔκφραση. Π. χ. λέμε «ἔβγει μιὰ μύτη ἀπὸ δῶ ὡς τὸν Πειραιᾶ». 'Αλλὰ ἡ ὑπερβολὴ εἶναι ἡ ἴδια, ἂν ποῦμε καὶ ἁπλῶς «ἔχει μιὰ πήχη μύτη». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἀς διορθώσουμε κι' ἕνα λάθος ποὺ ἔγινε στὸ «Μουλάρι τοῦ Πάπα». Ἐκεῖ στὸ τέλος, ποὺ λέει γιὰ τὴν κλωτσιά, θέλει νἀφτᾷ χρόνια τοῦ τὴν εἶχΕ φυλαγμένη», καὶ ὄχι «τοῦ τὴν εἶχΑ». Τὸ μουλάρι δηλαδὴ καὶ ὄχι ὁ συγγραφεύς.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, δὲν μπορεῖ νὰ παραδέχομαι θέβαια αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ὁ Γυμνασιάρχης, πὼς τὰ ποιήματα εἶναι «ἀφροδισίες» καὶ πὼς πρέπει νὰ καταγίνεσαι μόνο στὰ «θετικά». Γιὰ ὅποιον ἔχει κλίση, τὰ ποιήματα εἶναι τόσο «θετικά», ὅσο καὶ ἡ "Αλγεβρα. Φρονῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μαθαίνῃ ὁ Γυμνασιάρχης σου σὲ τί κατηγίνεσαι ἰδιαιτέρως. Ἐσὺ κύτταξε νὰ εἶσαι πάντα ὄρισγος στὰ μαθήματα καὶ πρῶτος, ὅπως εἶσαι τώρα. Νὰ γράφῃς ἐπίσης τὶς ἐκθέσεις σοῦ στὴ γλῶσσα ποὺ θέλουν οἱ καθηγηταί σου. Κι' ἂν ἰδιαιτέρως ἱκανοποιῆς τὴ φιλολογική σου κλίση, ἄς εἶναι, πρὸς τὸ παρόν, λογαριασμὸς δικός σου. Μεθαύριο θὰ τελειώσῃς τὸ Γυμνάσιο — μὲ ἄριστα θέβεια,—καὶ τότε θὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε περιορισμό, ἀναγκαῖο τώρα καὶ ἀνακπόρευκτο.

Χριτωμένο τὸ γράμμα σου, *Ὑπερήφανη Ἑλληνίς*. Χτίρω πολὺ ποὺ ἡ μαμμά σου πῆρε τόσο ἐνδιαφέρο γιὰ ὅλα τὰ Διπλασιακά. Νκί, ἡ *Γκαζιέλλα* ἔχει πολὺ δίκηο: ὑπάρχουν καὶ κάτι τριαντάφυλλα, ποὺ εἶναι χωρὶς ἀγκάθια. Ἂν δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῇς τέτοιο, δὲ φταίει θέβεια ἡ *Γκαζιέλλα*.

Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς, ὁ συλλογισμός σου εἶναι σάφισμ. "Οταν ἔχῃ κανεὶς τὸ μεγαλύτερο προτέρημα, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι περιττὸ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλα μικρότερα. Ἄς ποῦμε, ὅτι τὸ μεγαλύτερο προτέρημα εἶναι ἡ μεγαλοψυ΄ι. Ἕνας ἄνθρωπος εἶναι μεγαλοψυχός. Ἔχει ὅμως τὸ ἐλάττωμα τῆς ὀκνηρίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα. Τί τοῦ χρησιμεύει ἡ μεγαλοψυΐα χωρὶς τὴ φιλοπονία; Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ δύο προτερήματα, καὶ ἄς ἔχῃ τὸ μεγαλύτερο. Ἄς ὑποθέσωμε ἀκόμα πὼς δὲν ἔχει οὔτε τὸ προτέρημα τῆς ἐγκρατείας, καὶ καταστρέφει τὴν ὑγεία του. Πέλι δὲν κάνῃ τίποτα μὲ δύο προτερήματα. Πρέπει νὰ ἔχῃ τρία. Κὶ πόσα ἄλλα ἀκόμα! Βλέπεις λοιπὸν ἄτι ἄθικα ἐδασάνισες τὸ μυαλό σου...

Τὸ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι* μοῦ ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά του ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῆς εἰκόνος τοῦ *Τέλλου*" Αγρα, τὸν ὁποῖον συγχαίρει γιὰ τὰ βραβεῖά του· ἀπὸ τὸ θαυμάσιο «Μουλάρι τοῦ Πάπα» κι' ἀπὸ τὴ «Νίνα-Μαμμὰ» τῆς Ε.Α., ποὺ τοῦ ἄρεσαν πολύ. Ἐπίσης χαίρει, γιατὶ βλέπει πὼς ἡ ἰδέα τῆς *Ἀγριόπαπας* προοδεύει. Θὰ ἦταν κρίμα, λέγει, νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ. Ἕνας τέτοιος Σύλλογος θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖος.—Κι' ἐλπίζω, ἀληθεια, νὰ γίνῃ. Ἅμα ἠσυχάσῃ λίγο ὁ κ. Ξ. ἀπὸ κάποιες σκουτοῦρες ποὺ ἔχει τώρα, θὰ προσκαλέσῃ ὅσους ἐδήλωσαν καὶ ὅσους θὰ ἔχουν δηλώσῃ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ νὰ συσκεφθοῦν.

Μὰ δὲν τὸ ξοῦρες αὐτό, *Λελίκα*; Ἅμα ἔχει κανεὶς ἔμπνευση, ὄρεξη, διάθεση, ἢ ἅμα τὸ κατέχῃ, μπορεῖ νὰ γράψῃ κάτι τι πολὺ γρήγορα, πολὺ εὔκολα, κι' αὐτὸ νὰ εἶναι πολὺ καλλίτερο ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ποὺ τὸ ἔγραψε σιγά-σιγά, μὲ κόπο καὶ μὲ προσοχή. Πολὺ ἁπλᾶ πράγμα. «Προβλήματα» λυμένα πρὸ πολλοῦ δὲν ἀξίζει νὰ βασανίζῃς τὸ μυαλό σου καὶ μὲ τόση σκέψη γι' αὐτά.

Ὡραία Ἐστιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀγιαποστολίτισσα, Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας, Γοργὸς Ἀλιάκμων, Θλιμμένη Ψυχή, Κυπριακὸς Ἀστήρ, Νεφέλη, Χιόνι τῆς Ἴδης, Φωτιά, Ἑλληνικὸν Τρόσταιον* (ἄχ, τί φιλογραφία!) *Ἀγιόφιητος Χειμάρρα* καὶ *Ἠλιογέννητη*. — Ἐξετέ'εσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Καθυστερημένα ἔλαβα

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι*

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον.—Δεκαὲξ τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.) — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα. — Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1ον **ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ** (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισμπάρδης, Β' Ἡ κληρονομιὰ τοῦ φίλου μου.—Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδη, Κεφάλαια Α'—Ι', Σελ. 1—112.)— 2ον **ΑΝΤΑΡΤΗΣ** (Σημείωμα, Α' Ἕνα εἰδύλλιο στὴ Μπόχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, Γ' Ὁ γιατρὸς Μαρινέρης καὶ τὸ «δρᾶμα τῆς ζωῆς του», Δ' Κι' ὅπου ἀγαπάει μιὰ ξανθή, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον **ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ** (Σελ. 203—223.)—4ον **Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ** (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Λεβ., Νάρκισ., Τσαχπίναν, Ἀγιαποστολίκισ. Ὠχρ. Λαίδην, Κόρ. τ. Βουν., Μαεστρίναν.— ὁ *Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας* μὲ *Ὠχρ. Ὀνειροπ., Φλοισβ. τ. Κυμ., Φιλόπ. Ἑλληνίδα.*—ὁ *Γοργὸς Ἀλιάκμων* μὲ *Σκόρδο τ. Βαν., Τρελ. Μακεδονοπ., Ἰπ. Δὲ Βοδρύ, Μακεδ. Αὔραν.* — ἡ *Νικήτρια Γαλανόλευκη* μὲ *Μελαγχ. Χαμόγ., Φλοῖσβ. τ. Καλαμ., Ὠχρ. Ὀνειροπ., Γοργὴ Ψαροπ., Μακεδ. Πρόσκ., Τρελ. Ἀτοιγ., Πινδ. Ἀρτέμ., Ἀριελ, Ἡρωΐδα τ. 21, Τριανταφυλλέν. Χορεύτρ. τ. Ζαλόγ., Μανιοτοπούλ., Κυλόμπαν, Τιάρκ., Διεθ. Δικ., Γιαν. Ἀγιάν., Μπρυνέτ, Ἀστροφεγ., Ραφαέλ., Εἰκασ., Μικρ. Δεσπ., Χρυσαλλ., Φωτιά, Ἀνταλούζα, Ἀστρολούλ., Περήφ. Κρητικοπ., Χρυσάνθ. Φίδρο τοῦ Λεβ. Ἐρημοπούλι,--ἡ Μπουμπουλίνα μὲ Θλιμ. Ψυχ., Θλιμ. Καρδιά, Θλιμ. Ψαροπ., Τιάρκ. Μαχαιρ., Μακεδ. Πρόσκ., Ἀριελ, Ἀγιαποστολίτ., Ἰουδήθ.* —ὁ *Ρόδινος Ἄγγελος* μὲ *Αὐλ. τ. Παραδ., Γυφτοπούλα, Ἀφ. Ξανθούλα, Δευτ. Ἀγέρι.*— ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ *Ἐλευθ. Ἠπειρο. Ναύτ. τ. Αἴγ., Δίμν. τ. Δαμαρτ., Ἀνυπόταχτη, Ἐθνοπρόσκ.* τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* μὲ *Κυαν. Λάβ., Φτωχ. Χαμομ., Φίδρο τ. Λεβ., Ἀριελ, Νοσταλγία, Θλιμ. Ψυχ., Τσοπανάκο*·—ὁ *Φιλόπατρις Ἕλλην* μὲ *Φλ. Ροδάνθ., Καλλίφ. Γαϊδ., Μητρ. Κουρνούν., Ἀγριοβιολ., Ζωνέτ.* —ἡ *Ἔλβα* μὲ *Ἰπ. δ. Βοδρύ, Ἄγρ. Ἀτσίγ., Ἥσ. Πειρακτ., Ἀνυπότ., Μελαγχ., Ἀγριόπ.. Γκραζιέλ., Δουρυφόρ.*—ὁ *Ἑλληνόπυργος* μὲ *Μαχαρ. τ. Ἀστρ. Μυγκέ, Ἠλιογέννητη.*— ὁ *Ἰδεώδης Ἥρως* μὲ *Κυαν. Λάβ., Βοσκοπ. τ. Πηλ., Φιόρο τ. Λεβ., Γκραζιέλ., Ζωνέτ., Εἴμαρμ., Νοσταλγ., Τσοπανάκον.* — ὁ *Ἄγγελος Φθιτός* μὲ *Θλιμ. Ψυχ. Θλιβ. Ἀνάμν., Καλλιφ. Γαϊδ., Τιαρκ., Ζωνέτ., Μυγκέ, Φαίδρα, Τριανταφυλλέν.—ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν* μὲ *Γιν. Βούγ., Ρεῦμα τ. Εὐρ., Ζωηρ. Ἀτθίδα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα (εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Πόλιν μας μετὰ τὴν ἀνακωχή· τί καλά!) *Ξεπεσμ. Λόρδον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μακεδόνα Πρόσκοπον* (ἔστειλα· μὲ τέτοιο τίτλο ποὺ λές, δὲν ἔχω δημοσιεύσει μυθιστόρημα·) *Γλυκὺ Παρελθὸν* (πλησιάζει ἡ σειρὰ καὶ τῆς δικῆς σου·) *Τιτᾶνα* (30 λ. τὸ ἕνα·) *Πεισματάραν Κρητικὰν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ροῦς* (στεῖλε γραμματόσ.) *Μεριστοφελὴν* (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται σὲ λυσόχαρτο σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγόν·) *Μελαγχ. Σεληνολάτριδα* (τί Διαγωνισμούς; δὲν ἐννοῶ·) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (πολὺ σωστό· στὸ ἐρχόμενο θὰ κάμω λόγο·) *Χρυσάνθεμον* (σοῦ εὔχομαι περαστικά· ἡ Κ. κι' ἡ Λ. σὲ χαιρετοῦν·) *Τραυματίαν τοῦ Σκρᾶ* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ φίλου μας·) *Μήτρουν Κουρ.* (ψευδώνυμα δὲν λέγω·) *Κασταγὴν Λεσβιοπούλαν* (13 λέξεις δὲν κάνουν 2 δρ. ἀλλὰ 2,60.) *Φωτερὸ Σκοτάδι* (δὲν εἶδες στὸ 21ον φύλλον ποὺ ἐγκρίθη τὸ ψευδώνυμο *Ἰάσων*;) *Ὀνειρ. Λιντεριά* (ὑπάρχει καὶ τιμᾶται δρ. 10,50·) *Βασιλὴν Ἀνήλιαγον* (τοῦ χρόνου ἴσως δημοσιεύσω αὐτό·) *Σφουγγαρᾶν* (διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω βέβαια τὸ ἔβαλα· ἀλλὰ ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ πολὺ ὡραῖο·) *Μανιάτην* (τὸ ἐδημοσίευσα·) *Δόνκιαν Λαμερμοὺρ* (κρῖμα νὰ εἶσαι μακριά, ὀφοῦ ἔχῃς τόση διάθεσι· ἔ, τί νὰ γίνῃ! ἔστειλα·) *Εὔανδρον Ἤπειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὴν ἐπὶ πλέον ἀξίαν τῶν βιβλίων ποὺ θὰ παραγγείλῃς διὰ τὸ βραβεῖον, εἰμπορεῖς νὰ συμπληρώσῃς εἰς μετρητά·) *Μειδίαμα τῆς Νίκης* (τὸ ἀπόρρητον τῶν ψευδωνύμων δὲν ἐπιτρέπει νὰ δίδω σχετικὰς πληροφορίας·) *Δεινὸν Σκοπευτὴν* (γιὰ νὰ μὴ ψευσθῆς, ὅταν θέλῃς νὰ κρύψῃς τὴ διαμονή σου, γραψε π. χ: «Χώρα Ἑλληνική»·) *Ἀθ. Β. Καμπ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ἥρωα τῶν Ὀρέων* (εὖγε! ἐθαύμασα τὸν Χάρτην καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τῆς δημοσιεύσω·) *Μειδίαμα τῆς Νίκης* (ἔστειλα· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μίκην Ζέζαν* (βέβαια διατηρεῖται·) *Πικροδάφνην* (ἔστειλα· γράφε μου τώρα συχνά·) *Μπουμπουλίναν* (σὲ περιμένουμε ἀνυπόμονα·) *Τρελλοφοιτήτριαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Βενετσ. Γονδολιέραν* (ὅλα τὰ ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη·) *Θλιμμένην Ψυχὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Φιόρα τοῦ Λεβάντε* (αἱ παραγγελίαι, διὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν τάι, πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ τὸ ἀντίτιμον·) *Φρέντον* (στεῖλε τα λοιπόν·) *Ἑλλ. Σίφος, Μιραμάρ, Ἀστροφεγγιάν, Στρατηλ. τῶν Ἑλλήνων, Κέφαλον* κτλ. κτλ.

Ξεπεσμ. Λόρδον, Κόρμεν, Ὑψηλὸν Δενδρολίβανον, Γυθειωτάκι, Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος, Ἀτρόμ. Λέοντα, Δημοκρατίαν, Κῦμα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.).

Δήθην, Νικήτριαν Γαλανόλευκην, Ἀγρίαν Τσιγγάναν, Κόδριγκτον, Ἰωνικὸν Ἑλληνισμόν, Λεφτερωμένο Ἀτβαλί, Φεμινίστριαν, Ἀεροναυτόπουλο (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *Πρώτην Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς ὑπεσδομένης ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν κρηγουμένων φυλλάδων.]

— *327. Λεξίγριφος*

Τοῦ σκελετοῦ μας μέρος
Μὲ ἀναφλεκτικὸ
Κι' ἔντομο βλαπτικό,
Τοῦ Εἰκοσιένα κάνουν
Μεγάλο στρατηγό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κύπρου

328. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα, μ' ἕνα ξύλο
Ποὺ τὰ νάδδουμε, ἑνωμένο,
Σχηματίζει βασιλέα
Γιὰ ταύτιά του ξακουσμένο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὡραῖο Θαλασσοπούλι

329. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ἑνὸς κάποιου ἀρυκτοῦ
Καὶ γνωστοῦ σου γιατρικοῦ,
Ἂν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἕνα ὁλόμαυρο πουλί
Ἐμπροστά σου θὰ προβάλῃ.
Τούτου πάλι τοῦ πουλιοῦ
Ἂν ἡ μέση ἀλλαχθῆ,
Κακὸς φίλος, βλαβερός,
Ξαφνικὰ θὰ παραχθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεφέλης

330. Αἴνιγμα

Ρωμαῖος νομοθέτης
τὸ ἀρσενικόν μου.
Βαλκανικὸν δὲ Κράτος
τὸ θηλυκόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριν. Γ. Μαρκέτου

331. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ νῆσ. τ. Αἰγαίου
* + * = Χρονικὴ διαίρεσ.
** + ** = Πόλ. τ. Ἑλλάδ.
*** + *** = Νῆσος τ. Αἰγαίου
**** + **** = Ἀρχ. ζωγράφος

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Μαρᾶ

332. Ἐπιγραφή

Ξ Σ Α Ω Ε Ε Α Δ Α Ι Ι Π Τ Ν Θ Π Ε

Μόλις θὰ τὴν ἀτενίσῃ,
Καλὸς λύτης θὰ τὴν λύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. ὑ Ψωριδέως

333—337. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑπάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μῖσος, φωτίζω, φράσις, ἄνθος, ὀκνός,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

338. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Γέρων, πολύς, ὀπίσω, σκυθρωπός, ἀρετή, φιλόξενος, μῦθος, ὕδωρ, χαλεπόν, καρποφόρος, ἀρχή, βραδύς, φθινόπωρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης τοῦ Ἀγροῦ

339. Φωνηεντόλιπτον

δδσκλ - π - δδσκς - κ - γμν - δν - κρες

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφ. Ἕλληνος

340. Γρῖφος

Πὰν Χρὴ
ΤΧ Πὰν , Πὰν Χρὴ Γ Χρὴ σύ.
Πὰν Γ Πὰν Χρὴ Χρὴ
Πὰν Χρὴ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Σημαίας τ Βυζαντίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 10

124. Χαμαίμηλον (χαμαί, μῆλον).—125. Ἄπιον—ὄπιον.—126. Ρῆμα. βῆμα. 127. ΜΑΙΟΣ 128. ΦΙΑΩΤΑΣ
ΠΡΑΟΣ ΙΑΑΚ
ΜΙΝΩΣ ΛΑΚΩΝΙΑ
ΑΚΟΜΗ ΩΩΑΠ
ΚΑΣΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑ
129. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ (ὀρ. Α Ι Ρ Ν κος, Ρόδος, θαλος, δδ- ΣΚΑΠΑΝΗ ρυ, ἀσκός, λάρος, Σύλλας.)—130—131. Ι. Ὁ Πόρος. 2. Ἡ Γένουα (γενοῦ.Α.) —132. ΙΠΠΙΑΣ (Ισκράτης, Πλδος, Πινδός, Ἱπποκράτης, Ἀπις, Σικελία.)—133. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. — 134. Περὶ κλῆς ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη ἤρξε (Περὶ κλοὶς ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη ἤρξε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ὅλα στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ ταχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Ιθ'—310]

Αναλλάσσω **Μ. Μ.** μὲ ὅλους.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[Ιθ'—311]

Λαρισ. Λάσπη. Λαρισ. Σκόνη, πολὺ μᾶς φορτωθήκατε. *Ἔλβα*

[Ιθ'—312]

Βερβένια, μήπως; φταίω ἐγώ: Βλέπεις πόσο κοντοὶ εἶνε;

Ὠχρὰ Λαίδη

[Ιθ'—313]

Ωχρὰ *Ὀνειροπόλος, Φλοῖσβε τ. Κυμάτων, Καβίρια, Εἴμαρμένη,* ἀνταλλάσσουμε **Μ.** Μυστικά;

Γοργὴ Ψαροπούλα

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἔτους 1964